

WIJK C.

In het laatst verschenen nummer van dit Maandblad (blz. 59—63) schrijft K. het een en ander over deze verdwijnende wijk; dit geeft me aanleiding enkele herinneringen op te diepen, speciaal over de bewoners.

't Was een goed, joviaal soort menschen, van ouder tot ouder in die buurt gewoond hebbend, dat zich ergens anders ook niet thuis voelde, bijna allen familie — althans zeer goede bekenden — onder elkaar. Zij handelden allemaal in 't klein: visch, groenten, vruchten, oud-roest enz.

Ze voelden buitengemeen veel voor de Academie en hare burgers en leefden met alle festiviteiten mede. Als novitius merkte je dat al: maakte een student het — volgens hunne meening — wat al te bont, dan werd den groen direct — desgewenscht — „assistentie” aangeboden.

Bij Oranje-feesten en Lustra leefde de geheele bevolking mede in de feestvreugde (als kinderen reeds mochten we naar de versiering in wijk C gaan kijken). Er werd dan prachtig versierd; de bekende Ka Blommers — „Oranje Ka” — die in de Oranjestraat een volkslogement exploiteerde, muntte daar vooral in uit. Willems-, Konings- en Oranjestraat waren volgeplant met sparren- en denneboompjes (booze tongen beweerden wel eens, dat je dat in 't Zeisterbosch goed kon merken, maar ik heb dit altijd als laster beschouwd), alle huizen versierd met vlaggen en voorzien van toepasselijke opschriften. Zoo herinner ik me een transparant — toen nog veel gebruikt — met den zeer goed bedoelden, maar niet zeer duidelijken wensch: „Lang leve het Utrechtsch studenten-koor”. En een ander, getuigend van wat ze al niet voor de studenten over hadden: „Illumineeren is mijn plicht, al zit ik binnen zonder licht”.

Alle maskerades en optochten trokken door de wijk, daar waren de bewoners erg opgesteld. De „mos” in eere houdend, gebeurt dat nu nog — gelukkig. Ook kleinere optochten en examen-rijpartijen gingen er vroeger wel door; bewoners en ook kleppers, die het niet zoo nauw namen met het hun toevertrouwde gebied, gingen dan dikwijls als „gast” mede.

„Vrije meesters” waren er ook zeer populair, familieleden en burens beijverden zich hen alle mogelijke hulp en raad — ook zelfs medische — te geven. Ik herinner me nog — 't is lang geleden — dat ik op een Zaterdagavond daar dienst deed bij een verlossing. Laat nog — er was toen geen bepaalde winkelsluiting — stuurde ik een a.s. vader uit om melk te halen voor zijn vrouw — de menschen hadden het niet breed. Dien nacht zag ik hem niet terug, maar den volgenden morgen verscheen hij — zeer vrolijk gestemd . . . zonder melk. Of het dien morgen tot hem doorgedrongen is, dat hij een zoon had gekregen, betwijfel ik nu nog!

Langzamerhand veranderde alles en werd in de wijk veel weggebroken — zeer terecht — en verdwenen allengs ook de bewoners met hun eigenaardigheden en met hen straattypen als Bram de

Mop, Kareltje, Mie de Klomp, Daantje en andere vermaarde tijd- en buurtgenooten . . .

Utrecht, Augustus.

X.

DE VLAAMSCHE OPERA IN 1769 TE MAARSEN.

Uit een reeks van advertenties in de Utrechtsche courant blijkt, dat de acteurs en actrices van de Vlaamsche opera gedurende vier weken, van Maandag 7 tot en met Zaterdag 26 Augustus 1769, vier maal per week opvoeringen te Maarsen hebben gegeven. Die opvoeringen waren niet alleen voor de bewoners der Vechtstreek, maar ook voor de Utrechtenaren bestemd en schijnen voldoende bezoekers uit de hoofdstad der provincie te hebben getrokken. Na afloop der voorstelling lag iederen avond een schuit voor de Utrechtenaren gereed „om voor poortsluiting weder binnen die stad te kunnen zijn”. De voorstellingen begonnen dus reeds om half zes uur in den namiddag, ten einde zóó tijdig afgelopen te zijn, dat de Utrechtenaren den stadswal vóór het luiden der boefklok (8½ uur) konden bereiken; van 15 Augustus af om 5 uur, omdat de poortklokken toen al om 8 uur verkondigden, dat de fatsoenlijke burgers binnen behoorden te zijn. De operisten kwamen „in de grote tent bij de herberge de Zwaan” voor het voetlicht.

De Vlamingen beheerschten een groot repertoire van „zeer ge-applaudisseerde stukken”, getuige de titels der in de advertenties aangekondigde zangspelen:

De koning en de pagter (3), De onverwagte ontmoeting (3), Bajocco en Serpilla (3), Mimi in het hof (3), De paarden-smit (2), Rosa en Colas (2), De bedrogen bailluw (2), en De meid meesteres (2). De cijfers geven het aantal verdeelingen (bedrijven) dezer vóór de pauze's uitgevoerde opera's aan, die dan na de pauze's nog door een operette „in ééne excecucie” gevolgd werden. Die operette's waren: Blasius de schoenlapper, De twee jagers en het melkmeisje, De kuiper, Annette en Lubin, De griffier in de trog, De vermangelaar, Soldaat door dwang, Het verloren lam, en Doctor Sangrada.

Wanneer op één avond twee niet te lange stukken op de planken kwamen, zoodat de bezoekers niet genoeg waar voor hun geld zouden ontvangen, dan werd bovendien „door juffrouw Neyts een Italiaansche aria gezongen”.
E.

BOEKAANKONDIGINGEN.

Willibrordiana 1939, II 1). — Zonder twijfel is het beste, want goed gedocumenteerde en volledigste boek, dat het Willibrordjaar 1939 ons gaf, dat van den Belg, Dr. *Gabriel H. Verbist C.J.*, *Saint Willibrord, Apôtre des Pays-Bas et fondateur d'Echter-*

nach (Desclée, De Brouwer et Cie, Parijs-Brugge; 349 blz. met vele illustraties).

Na een Inleiding, waarin de Schrijver de bronnen van onze kennis van Willibords leven en de voornaamste literatuur aan een kritische bespreking